

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **J. J.**
zastoupen Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem
se sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č.j.: KUKHK-20/DS/2017/SR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Broumov (dále i jen „*správní orgán*“) ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, kterým byl žalobce uznán vinným, že z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit z nedbalosti porušením § 5 odst. 1 písm. g) citovaného zákona tím, že dne 14. 11. 2015 ve 13:25 hodin v obci Horní Adršpach řídil osobní motorové vozidlo HYUNDAI Accent, rzv, přičemž byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky a po kontrole s pozitivním testem na návykové látky (Cannabis) se odmítl po výzvě podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, než alkoholem. Orientační test byl proveden soupravou Drugwipe 5 S. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č.j.: KUKHK-20/DS/2017/SR, včas žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl žalobu s tím, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro svou nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisovým materiálem. Dále poukazoval na podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což má podle něho za následek zcela neodůvodněný zásah do práva žalobce na spravedlivý, férový a zákonný proces. Poté žalobce konkretizoval jednotlivé žalobní body.
3. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost výrokové části žalovaného rozhodnutí, a to pro nesrozumitelnost, když jeho odvolání bylo zamítnuto s odkazem na § 92 odst. 1 správního řádu bez toho, aniž by v něm bylo upřesněno, z jakého konkrétního důvodu. Podle citovaného ustanovení totiž přichází v úvahu dvě situace a ze žalovaného rozhodnutí není zřejmé, zda bylo rozhodováno o opožděném či nepřípustném odvolání. Mezi oběma je přitom velmi podstatný rozdíl.
4. Žalobce pokračoval s tím, že v odvolání namítal, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 9.12.2015, č.j.: PDMUBR 36723/2015, spis. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, nebylo vydáno v souladu se zákonem. Vytýkal mu absolutní nedostatek formy, neboť nebylo vydáno v souladu s ust. § 72 odst. 1 správního řádu. Namítal, že byla prolomena zásada písemnosti vyplývající z ust. § 67 odst. 2 správního řádu a že mu stejnopis rozhodnutí nebyl oznámen v souladu se zákonem. Vzdor tomu žalovaný žalobcovo odvolání zamítl, aniž by z jeho rozhodnutí bylo zřejmé, zda žalovaný rozhodoval o odvolání coby nepřípustném či opožděném. K této otázce, jakož i k otázce formy oznámení správního rozhodnutí účastníkovi řízení pokračoval dále žalobce takto:

„Žalobce je tak postaven do situace, kdy si sám musí vyložit úmysl žalovaného a jeho vůli. Žalovaný pak podle našeho názoru v rozporu se zákonem vyhodnotil rozhodnutí MěÚ Broumov, ze dne 09.12.2015, č.j.: PDMUBR 36723/2015, spis. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, jako bezvadné a schopné nabýt právní moci a vykonatelnosti, neboť se žalobce s tímto rozhodnutím prokazatelně seznámil, a tedy s poukazem na ust. § 83 odst. 2 Správního řádu mu svědčila toliko lhůta 90 dnů aplikovaná na situace, kdy je doručeno správním orgánem rozhodnutí, kde absentuje poučení o procesních právech. Takovýto pohled žalovaného je podle našeho názoru velmi zjednodušený a ve své podstatě prohlubuje nezákonnost samotnou, neboť v řízení, kde je ukládána sankce, nelze než vydat rozhodnutí v písemné podobě, které bude mít náležitou formu a zákonem předvídané náležitosti a následně je doručit, resp. zákonem předvídaným způsobem oznámit žalobci, coby obviněnému, resp. účastníku řízení.

Ze samotného rozhodnutí MěÚ Broumov, ze dne 09.12.2015, č.j.: PDMUBR 36723/2015, spis. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4 se nepoddává, že by žalobce převzal stejnopis rozhodnutí. Ze spisového materiálu se rovněž jistě nepoddává, že by bylo žalobci doručeno rozhodnutí některým zákonem předvídaným způsobem. Rozhodnutí v sankčním řízení nelze doručit v jiné, než písemné podobě a zcela jistě nelze žalobce, coby obviněného z přestupku, seznámit s rozhodnutím pouhým vyhlášením, bez toho, aby mu nebyl doručen stejnopis rozhodnutí. Každý jiný postup je v rozporu s ust. § 72 správního řádu. Okolnost, že žalobce nežádal doručení písemného rozhodnutí a současně se vzdal práva na odvolání, aniž by převzal stejnopis rozhodnutí, ukazuje na to, že rozhodnutí fakticky nebylo vydáno, nebo nebylo v souladu se zákonem žalobci oznámeno, a tedy nemohlo nabýt právní moci ani vykonatelnosti. Nadto se žalobce, coby obviněný z přestupku, nemohl platně vzdát práva na oznámení meritorního rozhodnutí o přestupku, neboť to odporuje ust. § 72 odst. 3 Správního řádu.

Za daných okolností uplynula odvolací lhůta jen zdánlivě a úmysl žalobce vzdát se práva na odvolání byl zcela neúčinný, neboť se práva na odvolání žalobce mohl platně vzdát toliko poté, co by mu byl doručen stejnopis rozhodnutí zákonem předvídaným způsobem, což se podle tvrzení žalobce a důkazům ve spis vůbec nestalo. Za daných okolností měl žalovaný rozhodnout o podaném odvolání podle § 89 a násl. správního řádu, a nikoliv s neurčitým odkazem na ust. § 92 odst. 1 Správního řádu odvolání zamítnout.

Za daných okolností pro tvrzení žalovaného nelze nalézt ve spisovém materiálu odpovídající oporu, aplikace právních norem na řešený problém byla ze strany žalovaného přinejmenším nepřiléhavá a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy a nemá v nich dostatečnou oporu a prakticky nelze seznat důvody výroku rozhodnutí a seznámit se s úvahami žalovaného a výkladem právních předpisů a došlo tak k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.“

5. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval, aby bylo žalované rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
6. Současně s podáním žaloby proti správnímu rozhodnutí učinil žalobce i podnět k prohlášení nicotnosti prvoinstančního správního rozhodnutí, když podle něho nebylo vydáno a oznámeno žalobci v souladu s ust. § 72 správního řádu. S rozhodnutím se je sice možné seznámit v jeho listinné podobě, ale pro jeho faktický vznik, existenci i možnost nabýt účinků právní moci a vykonatelnosti je podle žalobce třeba, aby mělo náležitou formu a bylo zákonem předvídaným způsobem oznámeno žalobci, což se nestalo. Byť rozhodnutí skutečně existuje a je opatřeno doložkou právní moci a vykonatelnosti, fakticky vydáno nebylo a tedy je vůči žalobci neúčinné a stejně tak se jím nemohou řídit jiné orgány veřejné moci. Podle žalobce jde o zdánlivé rozhodnutí, a to z důvodu nedostatku formy, kdy se zákonem předvídané formy dostalo pouze rozhodnutí založenému do správního spisu. Jeho kopií disponuje evidenční správní orgán, který na základě tohoto rozhodnutí vyznačil žalobci záznam 7 bodů v bodovém hodnocení řidiče, současně se záznamem o potrestání za jeho protiprávního jednání. Za dané situace je žalobci přičítáno jednání na základě zdánlivého rozhodnutí, které nebylo v souladu se zákonem vydáno v zákonem předvídané formě a stejnopis takového rozhodnutí nebyl doručen žalobci. Vzhledem k těmto okolnostem žalobce navrhoval, aby krajský soud vyslovil nicotnost shora uvedeného prvoinstančního správního rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7. 4. 2017. Shrnul v něm dosavadní průběh přestupkového řízení a odkázal se na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž se prý věci podrobně zabýval. Konstatoval, že bez jakýchkoli pochybností bylo prokázáno, že se žalobce s napadeným rozhodnutím prokazatelně seznámil při jednání dne 9. 12. 2015, což vyplývá z předmětného rozhodnutí, které bylo vyhlášeno dne 9. 12. 2015 a žalobce vlastnoručním podpisem stvrdil, že jej četl a nežádal dalšího doplnění, změn nebo oprav. Žalobce byl poučen o opravných prostředcích a svobodně se rozhodl vzdát se práva na odvolání a nežádal doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Přílohou tohoto dokumentu byla složenka na částku 26.000,-Kč (25. 000,-Kč sankce + úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč), kterou žalobce uhradil dne 18. 1. 2016.
8. Dodatečnou snahu žalobce zpochybňovat neoznámení rozhodnutí, resp. se dožadovat zrušení napadeného rozhodnutí, shledal žalovaný jako účelovou, kdy se žalobce snaží v námitkovém řízení zprostit dosažení 12 bodů. Dle žalovaného se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2 správního řádu. Takový účastník může podat odvolání do 90 dnů ode dne, kdy se s rozhodnutím prokazatelně seznámil. Žalobce mohl podat odvolání do 8. 3. 2016. Lhůta k podání odvolání tedy již uplynula. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 3. 2016. Odvolání bylo podáno až dne 19. 12. 2016, tj. po zákonem stanovené lhůtě.
9. Žalovaný při přezkoumávání rozhodnutí na základě opožděného odvolání postupuje podle § 92 správního řádu a z uvedeného je zřejmé, že odvolání bylo podáno opožděně. Podle § 92 správního řádu odvolací správní orgán opožděné nebo nepřípustné odvolání zamítne.
10. Závěrem svého vyjádření žalovaný konstatoval, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaújatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Odvoláním napadené rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl žalovaný ve výzvě výslovně poučen. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

a) Skutková zjištění

12. Dne 19. 11. 2015 obdržel prvoinstanční správní orgán od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie, oznámení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a d) zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit dne 14. 11. 2015 ve 13:25 hodin v Horním Adršpachu u čp. 10, kde byl kontrolován na pozemní komunikaci hlídkou Policie ČR při řízení motorového vozidla tov. zn. HYUNDAI ACCENT, rz.

Při kontrole byl proveden test na použití jiných návykových látek s pozitivním výsledkem na cannabis. Žalobci bylo nařízeno lékařské vyšetření, jemuž se však po poučení odmítl podrobit. Podáním ze dne 20. 11. 2015 oznámil správní orgán žalobci zahájení přestupkového řízení a k projednání uvedeného přestupkového jednání nařídil ústní jednání. Žalobce se k tomuto jednání nedostavil, aniž by se z účasti na něm omluvil. Správní orgán rozhodl v dané přestupkové věci dne 9. 12. 2015 pod č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4. Písemné vyhotovení tohoto prvoinstančního správního rozhodnutí je založeno ve správním spisu, přičemž za jeho částí Poučení je záznam o tom, že žalobce byl seznámen s rozhodnutím, poučen o opravných prostředcích, že nežádá jeho písemné doručení a že se vzdává práva na odvolání. Přílohou tohoto rozhodnutí byla složenka na částku 26.000,-Kč. Relevanci uvedeného záznamu potvrdil žalobce svým podpisem. Ve správním spisu je dále volný list, podle něhož žalobce zaplatil uvedenou částku (25.000,-Kč pokuta + 1.000,-Kč náklady přestupkového řízení) dne 18. 1. 2016.

13. Podáním ze dne 20. 12. 2016, které bylo adresováno Městskému úřadu Náchod a označené jako „*vyjádření účastníka řízení*“, napadl žalobce rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, s tím, že je nezákonné. Městský úřad Náchod je postoupil příslušnému správnímu orgánu, tedy Městskému úřadu Broumov. Téhož dne žalobce podal zároveň i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

b) Právní závěry

14. Krajský soud se předně neztotožňuje s názorem žalobce, že by byla výroková část žalovaného rozhodnutí nepřezkoumatelná, když v ní není upřesněn konkrétní důvod zamítnutí jeho odvolání. Nesdílí rovněž jeho názor, že by v dané věci „*rozhodnutí fakticky nebylo vydáno, nebo nebylo v souladu se zákonem žalobci oznámeno, a tedy nemohlo nabyt právní moci ani vykonatelnosti.*“ K těmto závěrům dospěl krajský soud z následujících důvodů.
15. Podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Není pochyb o tom, že žalovaný je odvolacím orgánem příslušným rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím Městského úřadu Broumov vydaným v přestupkových věcech spáchaných v silničního provozu na pozemních komunikacích a že odvolání žalobce proti právě takovému rozhodnutí tohoto prvoinstančního správního orgánu žalovaný žalovaným rozhodnutím zamítl. Postupoval tak v souladu s citovaným ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu, neboť z něho neplyne, jak se žalobce mylně domnívá, že by ve výroku takového rozhodnutí musel být uveden ještě jeho důvod. Pro objasnění závěru, zda bylo odvolání proti správnímu rozhodnutí zamítnuto pro opožděnost či nepřipustnost plně postačí důvody uvedené až v jeho odůvodnění. Z přezkoumávaného rozhodnutí plyne, že jím bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost. Krajský soud tento názor sice nesdílí, nicméně pro výsledek řízení před žalovaným, jako odvolacím orgánem, má tuto skutečnost za bezvýznamnou, jak vyplývá ještě z dalšího.
16. Žalobce nezpochybňoval, že by nebyl s rozhodnutím správního orgánu ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, obeznámen, a

ostatně ani nemohl, když tuto skutečnost svým vlastním podpisem potvrdil. Nezpochybňoval rovněž poučení o svých procesních právech. Namítal však to, že mu nebylo uvedené prvoinstanční správní rozhodnutí zákonem předvídaným způsobem doručeno. Z toho zároveň dovozoval, že mu nebylo v souladu se zákonem ani oznámeno, a proto ani nemohlo nabýt právní moci. S ohledem na ustanovení § 72 odst. 3 správního řádu se totiž prý žalobce ani nemohl platně vzdát práva na oznámení meritorního rozhodnutí, jak učinil.

17. K uvedenému třeba uvést, že žalobce nepřipadným způsobem spojuje ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu s jeho ustanovením § 72 odst. 3. Způsoby oznamování správních rozhodnutí účastníkům řízení jsou upraveny v odstavci 1 citovaného zákona. Podle něho se rozhodnutí oznamuje účastníkům řízení jeho doručením buď do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Ústní vyhlášení má však právní účinky pouze tehdy, pokud se přítomný účastník řízení současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. A to je i daný případ, když na písemném vyhotovení předmětného rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, za jeho poučením o možnosti podání odvolání proti tomuto rozhodnutí, je záznam o tom, že žalobce byl s tímto rozhodnutím seznámen, poučen o opravných prostředcích a dále, že nežádá jeho písemné doručení a že se vzdává práva na odvolání. Že byl žalobce s tímto rozhodnutím srozuměn plyne i ze skutečnosti, že si převzal složenku na zaplacení uložené pokuty a tu také již dne 18. 1. 2016 dobrovolně zaplatil.
18. Pokud se žalobce dovolával ustanovení § 72 odst. 3 správního řádu, třeba dodat, že podle tohoto ustanovení se účastník řízení může vzdát práva na oznamování všech rozhodnutí, s výjimkou rozhodnutí, jimiž se řízení končí a rozhodnutí, jímž se mu v průběhu řízení ukládá povinnost (zde míněna ona pokuta). Nicméně o to v přezkoumávané věci vůbec nešlo. V ní totiž bylo žalobci rozhodnutí oznámeno ústním vyhlášením ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu, které nabylo účinků doručení poté, co se žalobce vzdal nároku na doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Žalobcova práva plynoucí mu z ustanovení § 72 odst. 3 správního řádu tak dotčena vůbec nebyla, když mu rozhodnutí správního orgánu bylo oznámeno postupem dle § 72 odst. 1 správního řádu. Jinými slovy, správní orgán postupoval a mohl postupovat podle § 72 odst. 1 správního řádu bez ohledu na to, co si o tom v tu chvíli žalobce myslí. Jinou otázkou jsou ale samozřejmě právní účinky takového ústního vyhlášení správního rozhodnutí, ale ty žalobce založil právě svými následnými úkony zaznamenanými na písemném vyhotovení rozhodnutí, jak popsáno výše.
19. K uvedenému dlužno dodat, že formulace ustanovení § 72 odst. 3 správního řádu může činit problémy při jeho výkladu a aplikaci a nechal se tím zmást i žalovaný, když věc řešil v kontextu § 84 odst. 1 správního řádu. Tedy jako kdyby žalobci správní orgán předmětné prvoinstanční správní rozhodnutí neoznámil, jak ostatně tvrdil žalobce. Tak tomu ovšem nebylo, neboť žalobci bylo toto rozhodnutí oznámeno dne 9. 12. 2015 a toho dne také nabylo právní moci, když se žalobce poté vzdal práva podat proti němu odvolání. Jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, datované dnem 20. 12. 2016, proto bylo odvoláním nepřipustným, směřujícím proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, nikoliv odvoláním opožděným.

20. Tuto právní situaci si zřejmě neuvědomil ani žalobce ani žalovaný, nicméně výrok žalovaného rozhodnutí, jímž bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 12. 2015, č.j. PDMUBR 36723/2015, sp. zn. MUBR 34290/2015 DOP/4, podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto, je správný a nemohl by být jiný ani v dalším řízení před žalovaným. Tedy byť se žalovaný dopustil dílčí nesprávnosti v posouzení odvolání jako opožděného a nikoliv nepřípustného, výsledek ve věci, tedy zamítnutí odvolání dle § 92 odst. 1 správního řádu, by byl stejný.
21. K tvrzené nicotnosti rozhodnutí správního orgánu pak krajský soud uvádí, že podle § 65 odst. 1 s.ř.s. *„Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“* Žalobce spatřoval nicotnost rozhodnutí správního orgánu v tom, že nebylo vydáno, což neodpovídá skutečnosti, když je založeno ve správním spisu a i sám žalobce jej opakovaně specifikoval datem vydání, číslem jednacím a spisovou značkou. Nicotnost správního rozhodnutí nelze spojovat ani s jeho případným nedoručením jeho adresátovi, když na takové situace pamatují jiné instituty správního řádu, např. jeho § 84 odst. 1. A jak již uvedeno výše, krajský soud má napadené rozhodnutí za pravomocné a námitky žalobce, které tuto skutečnost zpochybňují a míří na jeho nicotnost, jako že jde o zdánlivé rozhodnutí nemající patřičnou formu atd., za nedůvodné. Žalobce neuvedl jedinou vadu v kontextu § 77 správního řádu, pro kterou by mělo být rozhodnutí správního orgánu nicotné.
22. Za popsání stavu a s ohledem na hospodárnost řízení (především šetření nákladů samotného žalobce, neboť ty se stanoví až podle konečného výsledku ve věci, bez ohledu na dílčí úspěch), krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. ledna 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce